

forleden Dag paa Grændsen af at bestynde os for Mangel paa Loyalitet ligeoverfor de Herrer, som havde foreslaaet Tillæget, idet han mente, at vi dengang havde givet det et Slags Stin af, at naar vi fik denne Lov, saa kunde vi nok opgive Befæstningen. Det er ikke Tilfældet. Naar det ærede Medlem vil se Betænkningen for 1879—80, vil han finde, at Høire i Betænkningen har taget en Reservation, og ved Forhandlingerne om Tillægsloven blev Reservationen taget af Høires daværende Ordfører, det ærede Medlem fra Helsingør. Det vilde fra vor Side være i allerhøjeste Grad illoyalt, om vi havde brugt den Fremgangsmaade, og vi have heller ikke gjort det. Men det ærede Medlem tilspøiede Noget, der gik i Retning af, at da vi havde faaet Avancementet, der fulgte med Tillægsloven, saa fandt vi Mangler i den overalt. Jeg tror, at den høit-ærede Krigsminister ved idag at omtale denne Udtalelse gik ud fra, at den havde en almindelig Adresse, men det tror jeg ikke. Jeg tror, den havde en speciel Adresse. Det er ikke første Gang, at denne Anke er bleven fremsat særlig mod mig; jeg har faaet den før i et Blad, der har staaet det ærede Medlem nær, den Anke nemlig, at jeg skulde have arbejdet for Hærlovens Revision for derigjennem at opnaa Avancement, men at, da vi nu havde faaet disse Avancementer, sagde vi, at det, vi havde faaet, var daarligere end det, vi før havde. Jeg føler mig ikke stærkt afficeret af denne Anke, men jeg vil kun til det ærede Medlems Underretning oplyse, at hvis man havde fulgt det Forslag, som jeg fremsatte som Medlem af Fællesudvalgets Høire, og som der fandt Tilslutning — jeg skal ikke komme ind paa Grundenc til, at det ikke blev vedtaget — saa var jeg ikke avanceret. Forslaget gik ud paa at beholde den bestaaende Ordning, men at forandre Reservebataillonerne til Liniebatailloner og at fordele Rekrutterne skiftevis hvert andet Aar paa 15 Liniebatailloner. Jeg skal altid være rede til at erkjende, at Tillægsloven har stabt for Hæren udivisomme Goder. Gjælder det navnlig Artilleriet og Hytteriet, saa gjælder det ikke mindst for alle Baaben gennem den Omstændighed, at Kammerne blev betydelig forøgede. At Ordningen for Fodfolkets Vedkommende ikke var ganske heldig, derom tror jeg ikke, at der er delte Meninger; men en Forandring heri er ikke vanskelig. Det var derfor ikke saameget til Loven, jeg sigtede med mine Bemærkninger ved Gjenanslottslovens 2den Behandling, som til Gjennemførelsen, og min Mening er, at Forholdene ere saaledes, at hvad enten vi ønske, at der foretages Forandringer i Til-

lægsloven eller ikke, er det ialfald ønskeligt, og jeg tror ikke mindst for Administrationen, at vi faae en Kodifikation af Tillægsloven og Hærloven. Det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgfreds (Boisen) udtalte, hvis jeg ikke tager meget feil, ved Behandlingen af Tillægsloven: I samme Grad som vi styrke det levende Værn, i samme Grad gjøre vi Befæstninger undværlige. I sin Almindelighed er denne Sætning ikke rigtig; thi gaa vi f. Ex. til Frankrig, saa har dette Land en meget stor Hær, og ikke desto mindre har det anlagt mange Fæstninger. Men nogen Sandhed er der dert, naar man tager Hensyn til Krigsstuepladsens Størrelse, og derved kommer jeg ind paa den store Tante hos det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) om 100,000 Mand i Baaben. Ja, ganske vist, dersom man kunde udskrive, væbne og øve 100,000 Mand, saa skulde jeg ikke stille Forslag om en Befæstning mod Landsiden, men nøies med en Befæstning mod Søiden. Men, vel at mærke, jeg fordrer en Hær, der kan slaas, hverken en Papirshær eller en Hær, der kun kan bruges som Kanonføde. Og hvad maa der saa fordres? Jeg veed ikke, om det ærede Medlem har bestjæftiget sig med Tanken blot paa Fantasiens Omraade, eller om han har taget et Stykke Papir og gjort Beregninger. Tager jeg Alt med, ogjaa Forstærkningen, saa have vi for Diebliffet 44 Batailloner, 5 Kavalleriregimenter og 15 Batterier. Hvis vi skulde indrangere 100,000 Mand — jeg taler ikke om deres Godhed og Besskaffenhed, saa maatte vi have 80 Batailloner, det dobbelte Antal Kavalleriregimenter mod nu, altsaa 10, og 40 Batterier. Det er det Styrkeforhold, der maatte være mellem Baabenarterne, idet jeg gaar ud fra 80,000 Mand Fodfolk og 20,000 Mand til de andre Baabenarter. Altsaa, vi maatte for det Første oprette disse Kammer. Dernæst vilde der kræves for Geværernes Vedkommende — man regner i Frankrig 3 Geværer for hver Mand, andre Steder som i Schweiz og Tyskland regner man 2, lad os blot regne 1½ Gevær for hver Mand, — dertil vilde altsaa kræves 120,000 Geværer, og der vilde kræves Anskaffelse af Materiel til 25 Batterier, foruden Heste m. m. Desuden vilde det være nødvendigt at sørge for, at denne Hær fik den fornødne Uddannelse. (Ufbrudelse af Berg). Det ærede Medlem siger, at de have jo Allesammen Uddannelse; maa jeg røre lidt ved dette Spørgsmaal? Jeg skal ikke komme dybere ind derpaa end nødvendigt. Da man i 1867 gik til at indskrænke Uddannelsesstiden, gjorde man det under Forventning af Befolkningens Medvirkning. Man